

РЕШЕНИЕ

№ 625

гр. Благоевград, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на шести октомври през
две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Емилия Дончева

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско
дело № 20221200500529 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Постъпила е пред съда въззивна жалба от адв. М. У., като пълномощник на Б. Г. Ш., от гр. Б., ул. „Д.“, № *, вх. *, ап. *- ищец пред първоинстанционния съд, срещу Решение № 151/05.04.2022г., постановено по гр.д. № 2824/2021г. по описа на РС Благоевград, с което е отхвърлен предявения срещу „Ф...” Е., ЕИК * отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 от ГПК.

Навадени са оплаквания за неправилност и незаконосъобразност по отношение на обжалваното решение на РС Благоевград, като постановено в противоречие със събраните доказателства по делото, както и с установената трайна съдебна практика.

Поддържа се с въззивната жалба, че основен за решението по настоящия казус е даденото разяснение с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК, според което искането от взыскателя да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, тъй като съдебният изпълнител е длъжен да го изпълни, като давността се прекъсва с предприемането на всяко изпълнително действие за принудително изпълнение в рамките на поискания изпълнителен способ.

Във връзка с оплакването за неправилност, оспорва се с въззивната жалба извода на първоинстанционния съд, че първото изпълнително действие с което е прекъсната давността, което е прието за началото на нов 5 годишен срок за погасяване на вземането, е

образуването на 08.09.2016г. на изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В.. Оспорва се извода на съда и относно следващото действие което е прекъснало течението на давността-подаване на молба от вискателя на 23.06.2021г., с която е поискана от ЧСИ извършването на конкретен изпълнителен способ и са възложени на съдебния изпълнител правомощия по чл. 18 от ЗЧСИ, за което съдът се е позовал на Решение № 1747/2020г. на ВКС на IV г.о. на ГК.

Сочи се с въззивната жалба, че първоинстанционния съд не е отчел че исканията на вискателя са действия които могат да прекъснат давността, но с ефекта на поискването им, освен ако осъществяването им е забавено по причина за която вискателят отговаря. Поддържа се необоснованост на обжалваното решение, тъй като в настоящия казус съдът не е изследвал въпроса дали вискателят не е отказал съдействие за извършване на изпълнителни действия на ЧСИ. Изложени са доводи от въззивната страна, че в настоящия случай, след подаване на молбата от вискателя на 23.06.2021г., съдебният изпълнител е извършил действия въз основа на тази молба, като е наложил запови върху ППС, собственост на длъжника, а наложеното задължение за вискателя да заплати сумата от 72лв. държавна такса за вече извършените действия, не биха могли да доведат до обезсилване на действията на ЧСИ.

С въззивната жалба се поддържа, че плащането на такси след извършването на изпълнителните действия въз основа на подадената молба от вискателя, не може да върне прекъсването на давността към датата на подаване на молбата от 23.06.2021г. Изложени са правни доводи, че на осн. чл. 116 б. „в” от ГПК, следва да се приеме че давността се прекъсва с извършването на всяко принудително действие в рамките на изпълнителното производство, като в случая давността е прекъсната с налагането на запови на 12.10.2021г. Поддържа се от жалбоподателят чрез неговия пълномощник, че от последното валидно извършено изпълнително действие от ЧСИ, което е налагането на запови на трудовото възнаграждение на длъжника на 04.10.2016г., до налагането на запови на 12.10.2021г. е изминал период по- дълъг от 5 години, поради което вземането на „Ф...” Е. от длъжника Б. Г. Ш., е погасено по давност.

При изложените съображения от въззивника, иска се от въззивния съд да отмени решението на РС Благоевград като неправилно и необосновано и да постанови ново, с което да уважи предявения от ищеца установителен иск по чл. 439 от ГПК, като доказан и основателен.

Претендират се и разностите пред двете съдебни инстанции, включително адвокатско възнаграждение.

В предвидения по чл. 263 ал.1 ГПК двуседмичен срок, по делото е постъпил писмен отговор от „Ф...” Е., чрез пълномощника юрк. Ваня Цвяткова, с който се оспорва депозираната въззивна жалба от Б. Г. Ш., като допустима, но по съществото си неоснователна.

Поддържа се с писмения отговор, че обжалваното решение на РС Благоевград е постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон, както и с тълкувателната практика на съдилищата в съответствие с приетите становища на ВКС.

С писмения отговор на жалбата поддържа се, че обжалваното решение на РС Благоевград е правилно и следва да бъде потвърдено от въззивния съд. Подкрепят се изводите на състава на РС Благоевград, че молбата от вискателят от 08.09.2016г., с която е поискано извършване на конкретен изпълнителен способ и е извършено възлагане на ЧСИ по реда на чл. 18 от ЗЧСИ, е прекъснало давността и е започнал да тече срока на нова погасителна давност. Поддържа се, че правилно първоинстанционният съд е приел, че налагането на запор върху трудовото възнаграждение ищеца при работодателя му „А...” Е., на 04.10.2016г., е следващото валидно изпълнително действие, което е прекъснало срока на давността, но към този момент 5 годишния давностен срок не е бил изтекъл.

С писмения отговор са изложени правни доводи, основани на разрешенията дадени с Решение № 37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. IV г.о. на ГК, с които се приема че когато кредиторът направи искане за предприемане на изпълнително действие, се прекъсва давностния срок, дори същинското действие да бъде извършено след изтичане на срока на давността, като поддържа се от въззиваемата страна са отговора на в. жалба, че правилно в настоящия казус първоинстанционният съд е приел, че забавянето на предприетото изпълнително действие в процесния случай е по причина, за която вискателят не отговаря, тъй като след дадените задължителни указания от ЧСИ, вискателят е внесъл дължимата държавна такса за извършените действия. В този смисъл изпълнено е разпореждането на оторизирания от държавата орган за принудително изпълнение, като същото е изпълнено от вискателя съгласно дадените му указания и в указания от съдебния изпълнител срок, като е оказал дължимото съдействие.

Отделно са изложени съображения че според чл. 79 от ГПК, разноските в изпълнителното се дължат от длъжника, като се внасят авансово от вискателя, така че дори и дължимата такса да е внесена след указания от ЧСИ срок, то изпълнителното действие на вискателят се счита за валидно извършено.

При така развите правни доводи с отговора на въззивната жалба, застъпва се становището че по отношение на настоящия казус приложимо е приетото с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС.

При изложените съображения, иска се от съда да остави въззивната жалба на Б. Г. Ш. без уважение, като въззивният съд остави в сила обжалваното решение на РС Благоевград като правилно и законосъобразно.

Претендират се разноси за юрисконсулско възнаграждение на осн. чл. 78 ал 8 от ГПК и във вр. с чл. 37 ал.1 от Закона за правната помощ, в размер на 100лв.

Направено е с отговора на въззивната жалба и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждения на насрещната страна, съобразно фактическата и правна сложност на делото, на осн. чл. 78 ал.5 от ГПК.

В становищата си по съществото на делото, пълномощниците на страните поддържат доводите изложени с въззивната жалба и отговора към нея.

Благоевградският окръжен съд в решаващия състав, след като анализира и обсъди

събраните доказателства от първоинстанционния съд поотделно и в тяхната съвкупност и като взе в предвид доводите на страните, в рамките на компетентността си на въззивна инстанция, съобрази следното:

Производството по делото е образувано въз основа на ИМ от Б. Г. Ш., ЕГН *****, на адрес гр. Б., ул. „Д.“, № *, вх. *, ап. *, чрез адв. М. У., срещу „Ф...” Е., ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Х. И.“, № *, представлявано от Л. К. Д..

Съдът е сезиран с отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 от ГПК, с който се иска от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на „Ф...” Е., че Б. Г. Ш. *не дължи* на дружеството ответник, сумите по изп. лист от 18.11.2015г., издаден по ч.гр.д. № 1779/2015г. по описа на РС Благоевград, съставляващи неизплатени суми по Договор за паричен заем № *, сключен през месец 04.2010г. между *** и Б. Г. Ш., което вземане е прехвърлено с Договор за цесия от 08.07.2014г. на цесионера- „Ф...” Е. и за което е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК.

С исковата молба се поддържа пред първоинстанционния съд, че длъжника Б. Г. Ш., не дължи сумите установени с горесцитирания изпълнителен лист и за които е било образувано изп. дело № 686/2021г. по описа на ЧСИ Б. В., тъй като претендираното вземане е погасено по давност.

Поддържа се становище от ищцовата страна, че вземането е погасено по давност към 28.09.2021г., тъй като към този момент е изтекъл предвидения в чл. 110 от ЗЗД пет годишен давностен срок. Излагат се доводи, че давността не е прекъсвана с годно извършено от ЧСИ изпълнително действие, след последното валидно изпълнително действие- налагане на заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника Б. Г. Ш., със заповорно съобщение изпратено до „А...” Е., което е извършено по искане на вискателя, по първоначално образуваното изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В.. Същото е било прекратено от съдебния изпълнител поради перемция, на осн. чл. 488 ал.1 т. 8 , с постановление от 05.04.2021г.

Излагат се с ИМ правни съображения, че съгласно чл. 116 ал. 3 ЗЗД, давността се прекъсва с предприемане на съответното действие за принудително изпълнение. С т. 10 от ТР № 3 2/2013г. от 26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС е прието, че нова погасителна давност за вземанията започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

Поддържа се от ищеца с ИМ и в хода на първоинстанционното производство пред РС Благоевград, че по образуваното ново изп. дело № 686/2021г. по описа на ЧСИ Б. В., по молба на вискателя „Ф...” Е. от 23.06.2021г., са били извършени от съдебния изпълнител редица изпълнителни действия- налагане на заповори върху банковите сметки на длъжника; на заповор върху притежаваните от него ППС и заповор върху трудовото му възнаграждение при новия му работодател, но същите са извършени след 05.10.2021г. и макар да съставляващ същински изпълнителни действия, не са могли да прекъснат давността, тъй като 5 годишния давностен срок по чл. 110 от ЗЗД е бил вече изтекъл на дата- 28.09.2021г. и вземането на кредитора вече е било погасено по давност.

В срока по чл. 131 от ГПК, постъпил е отговор на исковата молба от ответника- „Ф...” Е., с който се оспорва предявения иск, като се поддържа становище за неоснователност и се иска отхвърлянето му. Претендират се разносните пред първата съдебна инстанция.

Поддържа се от ответника пред първоинстанционния съд, че „Ф...” Е. е кредитор на Б. Г. Ш., за вземане прехвърлено на дружеството ответник чрез Договор за цесия от 08.07.2014г., сключен между цедента *** и цесионер- „Ф...” Е., като е налице редовно уведомяване на длъжника по реда на чл. 99 ал.3 от ЗЗД за извършеното прехвърляне на вземането. С очи се с писмения отговор от ответника пред първоинстанционния съд, че вземането е за суми съставляващи неизплатени главница, договорна лихва, такси и разноси по Договор за паричен заем № *, за което има издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 1779/2015г. по описа на РС Благоевград, по искане на вискателя *** ЕАД.

Не се оспорва и твърдението на ищеца пред РС Благоевград- че въз основа на молба от вискателя „Ф...” Е., първоначално е образувано изп. дело № 735/2016г. по описа на ЧСИ Б. В., което е било прекратено от съдебния изпълнител, на осн. чл. 488 ал.1 т. 8 от ГПК поради перемпция, след което въз основа на същия изпълнителен лист и по искане на вискателя „Ф...” Е., е образувано ново изп. дело № 686/2021г. по описа на ЧСИ Б. В., като с отговара на исковата молба са посочени извършените изпълнителни действия от съдебния изпълнител.

Ответникът сочи в отговора на ИМ пред РС Благоевград, че с молбата си за образуване на изп. дело № 686/2021г. по описа на ЧСИ Б. В., от 23.06.2021г., вискателят „Ф...” Е. е посочил конкретен изпълнителен способ и е възложил правомощията по чл.18 от ЗЧСИ на ЧСИ Б. В.. Навадени са правни доводи, съобразени с приетото с Решение № 37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г.. IV г.о. на ГК, че на тази дата е прекъсната погасителната давност, тъй като съгласно ТР от 26.06.2015г. по ТД № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС молбата за инициране на изпълнително производство, с която се възлагат на ЧСИ правата по чл. 18 ЗЧСИ, е редовна и води до прекъсване на теклата до момента погасителна давност, макар същинското изпълнително действие да е било предприето от ЧСИ по- късно и вече след изтичане на пет годишния срок по чл. 110 от ЗЗД.

Поддържа се от отвтеника пред РС Благоевград становище, че в мотивите на т. 10 от ТР № 2 от 26 юни 2015г. по тълк. д. № 2/2013г., ОСГТК на ВКС се изтъква, че съгласно чл. 116, б. „в” ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. ВКС приема че давността по време на висящото изпълнително дело, се прекъсва многократно, което става с „предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18,ал. 1ЗЧСИ)...”. Не е необходимо предприемането на действие от съдебния изпълнител в рамките на изпълнителния способ да е задължително успешно, за да се счита давността за прекъсната. Това следва от самата разпоредба на чл. 116, б. „в” ЗЗД, в която законодателят неслучайно си служи с думата „предприемане” на изпълнителни действия, а не „извършени” или друга подобна формулировка. Също така, всяко направено искане от страна на вискателя за предприемане на изпълнителни действия

прекъсва погасителната давност, тъй като съдебният изпълнител е длъжен да предприеме необходимото по изпълнение на искането.

С обжалваното Решение № 151/05.04.2022г., постановено по гр.д. № 2824/2021г. по описа на РС Благоевград, първоинстанционният съд е отхвърлил предявения отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК, като неоснователен. Видно от мотивите на първоинстанционния съд, прието е че първото валидно действие прекъснало давността е подаването на молба от вискателя за образуването на изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В., в която е посочен конкретен изпълнителен способ и са възложени на съдебния изпълнител правомощията по чл. 18 от ЗЧСИ. С прекъсването е започнал да тече 5 годишен нов погасителен давностен срок. Първоинстанционният съд като е съобrazil задължителната съдебна практика/ Решение № 37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г.. IV г.о. на ГК/, приел е че подаването на молбата за образуване на ново изпълнително дело № 868/2021г. на 23.06.2021г., е прекъснала давността, макар че самите изпълнителни действия- налагането на запори, са предприети след изтичането на давностния срок. Изложени са доводи, че нередовностите на молбата са отстранени от вискателя в указания му срок изобразно указанията на ЧСИ и същият е съдействал на съдебния изпълнител, като не е станал причина за изтичането на срока на давността, поради което действието предприето от вискателя с подаване на молбата от 23.06.2021г. е валидирано и същото е било годно да прекъсне давността.

Пред първоинстанционния съд са събрани писмени доказателства.

Пред въззивната инстанция не са събрани нови доказателства.

Недоволен от постановеното решение, длъжникът ищец Б. Г. Ш., чрез пълномощника по делото адв. М. У., е депозирала въззивна жалба срещу решението на РС Благоевград, въз основа на която е образувано производството пред въззивната съдебна инстанция.

Въз основа на анализа на събраните по делото доказателства пред първата съдебна инстанция, в тяхната съвкупност и взаимовръзка, настоящият въззивен състав на ОС Благоевград, приема за установено и доказано от фактическа страна следното:

Установяват се въз основа на събраните доказателства пред РС Благоевград, а не се и оспорват от страните пред първоинстанционния съд, следните относими към спора правно релевантни факти:

Между Б. Г. Ш., ЕГН *****, от гр. Благоевград в качеството му на кредитополучател и „Д...“ А. (с ново фирмено наименование „***“ Е.), в качеството му на кредитодател, е сключен Договор за паричен заем № *, с който на въззивника е бил отпуснат кредит за текущо потребление. Последвало е неизпълнение на задълженията за погасяване на същия, както и забава по отношение на внасяне на уговорените между страните погасителни вноски. Въз основа на подадено от кредитора заявление по чл. 410 от ГПК пред съда по заповедното производство, по местоживеенето на длъжника, издадена е Заповед за парично изпълнение по чл. 410 от ГПК по образуваното ч.гр.д. № 1779/2015г. по описа на РС Благоевград. Срещу издадената заповед не е било подадено възражение по чл. 414 от ГПК

от длъжника, поради което е издаден изпълнителен лист от дата 18.11.2015г., за следните суми:

-1101,71лв. съставляваща главница- неизпълнено задължение по Договор паричен заем № * от м.04.2010г., сключен между „Д..." А. (с ново наименование ***) и Б. Г. Ш., като вземането е прехвърлено с Договор за цесия от 08.07.2014г. от *** на Ф..." Е.;

-515,29лв.- договорна възнаградителна лихва за периода от 28.05.2010г. до 15.10.2010г.;

-559,66лв., съставляваща лихва за забава за периода от 29.05.2010г. до 30.07.2015г.;

-законната лихва върху главницата 1101.71лв., считано от подаване на заявлението за издаване на Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК пред съда- 31.08.2015г. до датата на депозиране на искова молба в съда, в размер на 692,54лв.;

-направените по заповедното производство разноски от 43,53лв. за държавна такса и сумата от 300,00лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на издадената Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК и издадения въз основа на нея изпълнителен лист от 18.11.2015г, по ч.гр.д. № 1779/2015г. по описа на РС Благоевград, по искане на кредитора- „Ф..." Е., е образувала изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. И. В.. Молбата от взыскателят е депозирана на 08.09.2016г. С молбата за образуване на изпълнително дело взыскателят е поискал предприемане на изпълнителни действия- налагане на заповест за наем на банкови сметки на длъжника, както и възбрана на негово недвижимо имущество. Със същата молба взыскателят е възложил на ЧСИ действия по чл.18 от ЗЧСИ.

До длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение, получена от неговата съпруга на 03.10.2016г. На 04.10.2016г. по образуваното изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В., е връчено заповестно съобщение за налагане на заповест върху трудово възнаграждение на Б. Г. Ш., при работодателя му „А. Р.“ Е., като заповестното съобщение е изпратено от ЧСИ до третото задължено лице- работодателя на длъжника.

С молба от 19.12.2016г. от работодателя на длъжника- „А..." Е., до ЧСИ Б. В., уведомен е съдебния изпълнител, че със Заповед № 588/15.12.2016г. на Управителят на дружеството, е прекратено трудовото правоотношение с Б. Г. Ш., ЕГН *****, на длъжността- „Шофьор на тежкотоварен автомобил“.

След тази дата няма данни да е било депозирано искане от взыскателя за извършване на изпълнителни действия от ЧСИ и насочване на принудително изпълнение срещу длъжника Б. Г. Ш..

С молба от взыскателя „Ф..." Е., адресирана до ЧСИ Б. В., с вх. № 7531 от 23.02.2016г., поискано е от взыскателят прекратяването на изпълнителното дело поради перемпция и наличието на основанията на чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК. Установява се от събраните пред РС Благоевград писмени доказателства, че изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В., е прекратено с постановление от 05.04.2021г. на съдебния изпълнител- на основание чл.433 ал. 1 т. 8 от ГПК/настъпила перемпция/.

С молба от 23.06.2021г. до ЧСИ Б. В. от ищеца - „Ф. И.“ Е., е поискано образуване на ново изпълнително дело въз основа на оригинала на същия изпълнителен лист/ изпълнителен лист от 18.11.2015г. по ч.гр.д. № 1779/2015г. по описа на РС Благоевград/, въз основа на който е било образувано и предходното прекратено изп.дело № 753/2021г. по описа на ЧСИ Б. В..

С молбата с искане за образуване на изп.дело взискателят е поискал извършване на конкретни изпълнителни способности- запори върху сметки, МПС и вземания на длъжника, възбрани върху недвижими имоти, собственост на Б. Г. Ш., ако бъдат открити такива. Поискано е на осн. чл. 426 от ГПК да бъде извършено от съдебния изпълнител проучване за установяване на имущество на длъжника, като на ЧСИ са възложени действия по чл. 18 от ЗЧСИ. Въз основа на така депозираната молба от взискателя- „Ф...” Е., е образувано ново изп.дело под № 868/2021г. по описа на ЧСИ В..

По новообразуваното изпълнително дело № 868/2021г. са извършени следните действия:

-на 05.10.2021г. съдебният изпълнител е изпратил запорно съобщение до третото задължено лице - работодател „С...” О., но няма данни запорното съобщение да е получено редовно от работодателя на длъжника;

-на 12.10.2021г. е наложен запор на банкова сметка в „Ю. Б." А., за което на 5.10.2021г. съдебният изпълнител е изпратил запорно съобщение до третото задължено лице – банката в която се намира сметката на длъжника;

-на 14.10.2021г. е наложен запор на банкова сметка в „П...” А., за което на 5.10.2021г. съдебният изпълнител е изпратил запорно съобщение до третото задължено лице – банката в която е открита сметка с титуляр Б. Г. Ш.;

-на 15.10.2021г. е наложен запор на върху МПС с рег. № * и с № *, собственост на длъжника, от сектор „Пътна полиция" при ОД на МВР гр. Благоевград, за което на 15.10.2021г. съдебният изпълнител е изпратил запорно съобщение до третото задължено лице.

С Постановление от 05.10.2021г. на ЧСИ Б. В. по образуваното изп. дело № 686/2021г. по неговия опис, приети са от съдебния изпълнител разноси в размер на 238.00лв. На взискателя- „Ф...” Е. е изпратено Уведомление за дължимите такси по ЗЧСИ с изх. № 10976/05.10.2021г., което е изпратено по имейл на 13.10.2021г., като няма данни дали е потвърдено получаването на съобщението по електронен път.

Установява се от доказателства по делото, а и не се спори между страните че сумите определени като такси от ЧСИ Б. В. по делото са били внесени от взискателя- „Ф...” Е., след получаване на първото съобщение със задължение за авансовото и плащане от ЧСИ.

Въззивната инстанция в изпълнение на правомощията си по чл. 269 от ГПК, като съобрази оплакванията във въззивните жалби, както и доводите на на срещната страна с отговора на жалбатите, намира следното от правна страна:

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 ГПК, настоящият състав на ОС

Благоевград приема, че обжалваното решение е валидно постановено, от съдебен орган, функциониращ в надлежен състав и в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано от съдебния състав, който го е постановил, като същото е и процесуално допустимо.

Делото е с предмет предявен отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК.

Първоинстанционният съд при осъществяване на решаващата си дейност, правилно е квалифицирал същия, въз основа на фактическите твърдения и правните доводи, изведени от ищеца с искова молба, като е приел иска за разглеждане, след като е счел че е процесуално допустим, а исковата молба е редовна.

С предявяването на иска по чл. 439 ал. 1 от ГПК, длъжникът оспорва изпълнението, като съгласно чл. 439 ал.2 от ГПК искането може да се основава само на факти настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Предявеният иск е по своята правна природа отрицателен установителен иск и има за цел да отрече съществуването на изпълняемото право, като длъжникът ищец може в рамките на образуваното гражданско производство да наведе всички правопогасяващи, правоотлагащи и правопрекрятяващи възражения, основани на факти, непреклюдирани в производството по издаване на изпълнителното основание.

Кредиторът вискател по настоящото дело черпи правата си от неоспорено от длъжника с възражение по чл. 414 от ГПК, претендирано от заявителят по реда на чл. 410 от ГПК вземане, произтичащо от неизпълнено задължение на длъжника за погасяване на сумата получена по договор за кредит, за което е издадена Заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 1779/2015г. по описа на РС Благоевград. Когато срещу издадената заповед за изпълнение не е подадено възражение по чл. 414 от ГПК и не е предявен иск по чл. 422 от ГПК от кредитора за установяване на вземането по съдебен ред, заповедта за изпълнение влиза в сила- по аргумент на чл. 416 от ГПК, като въз основа на нея се издава изпълнителен лист. Следователно изпълнителното основание се ползва със стабилитет, който по правни последици може да бъде приравнен на влязло в законна сила съдебно решение. Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща за страните сила, че претендираното вземане съществува, след като не е било оспорено в срока за подаване на възражение по чл. 414 ал. 2 от ГПК от длъжника. От момента на изтичането на срока за подаване на възражение от длъжника, издадената заповед за изпълнение влиза в законна сила и неоспореното вземане става изискуемо, поради което от този момент започва да тече и срока на погасителната давност по чл. 110 от ЗЗД. С влизането в сила на заповедта за изпълнение е прекъсната погасителната давност за вземане на кредитора, като считано от тази дата за почва да тече нова 5 годишна погасителна давност. /Решение № 34/24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV гр.о. на ГК/

За да бъде уважен предявения отрицателен установителен иск по чл. 439 ал. 1 от ГПК, в процесуална тежест на ищеца е да установи по делото при пълно и главно доказване, че след приключването на заповедното производство, в рамките на образуваното изпълнително производство, са настъпили фактите на които основава исковата си претенция- погасяване

на вземането по давност, което би довело и до погасяване на установеното изпълняемо право на ответника кредитор.

Ищецът по настоящото дело е предявил отрицателен установителен иск, с който се търси защита- установяване по съдебен ред недължимост на вземането на заявеното с исковата молба правно основание- изтекла погасителна давност по чл. 110 от ЗЗД, доказването на което би имало погасяващ ефект по отношение на възможността за продължаване на принудителното изпълнение. Поради изложеното съществен за изхода по делото е въпроса извършени ли са в рамките на образуваното изпълнително производство действия от съдебния изпълнител, годни да прекъснат срока на погасителната давност, както и дали същата е изтекла към момента на предявяването на иска по чл. 439 от ГПК пред съда.

Съгласно чл. 116 б. „в“ от ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Изпълнителният процес обаче не може да съществува сам по себе си. Той съществува само доколкото чрез него се осъществяват един или повече конкретни изпълнителни способности. За разлика от спирането на давността чрез предявяване на иск или възражение за вземането/чл. 116 б. „б“ ЗЗД/, в изпълнителното производство няма спиране на давността, нито отпадане на ефекта от прекъсването. Приема се че при изпълнителният процес давността се прекъсва многократно- с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния изпълнителен способ/независимо дали прилагането му е поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на ЧСИ, въз основа на възлагане от вискателя по реда на чл. 18 ал.1 от ЗЧСИ/.

В т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС е направено ясно разграничение между същинските изпълнителни действия, годни да прекъснат давността, от подготвителните изпълнителни действия, които не водят до нейното прекъсване. Не са основания за прекъсване на давността и неуспешните изпълнителни действия, още повече тогава когато те не са извършени по вина на вискателят, който е длъжен с активното си поведение да поддържа висящността на изпълнителния процес- като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, както и своевременно прави искания за повтаряне на неуспешно изпълнените действия и прави искане за прилагането на нови изпълнителни способности, при изчерпване възможностите на вече поисканите такива.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на обжалваното решение, а по допустимостта- в обжалваната му част. По останалите въпроси съдът е ограничен от оплакванията наведени с въззивната жалба, като дължи отговор на всички въпроси, относими към предмета на делото и правнорелевантни за изхода на спора.

Основният довод наведен с въззивната жалба по делото е, че в хода на изпълнителното производство по прекратеното поради перемпция изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В., последното валидно изпълнително действие, годно да прекъсне давността е изпращането на запорно съобщение то третото задължено лице- „А...“ Е./работодател на длъжника/, за

налагане на запор върху част от трудовото възнаграждение на Б. Г. Ш., а последващото същинско изпълнително действие извършено по новообразуваното изп. дело № 686/2021г. по описа на ЧСИ Б. В.- налагането на запор върху банковите сметки и трудовите задължения на длъжника, съответно от 05.10.2021г. и от 27.09.2021г., за които жалбоподателят поддържа че са без правно значение, тъй като същите са извършени след като погасителния 5 годишен срок по чл. 110 от ЗЗД е бил вече изтекъл.

Въззивният състав на ОС Благоевград, намира доводите наведени с жалбата по делото за неоснователни, поради следните съображения:

При разглеждането на възражения за погасителна давност, наведени от ищеца като основание при предявения отрицателен установителен иск по чл. 439 ал.1 от ГПК, във връзка с въпроса за настъпила перемпция, въззивният съд съобрази, че перемпцията по чл. 488 ал. 1 т. 8 от ГПК е *без значение за погасителната давност*, а с това – и за фактите, релевантни по предявения иск по чл. 439 ГПК. Следва да бъде направено съществено разграничение между института на погасителната давност и този на перемпцията. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. *Двата правни института обаче са различни и имат различни правни последици.* Давността изключва правото на принудително изпълнение /но пред съдебния изпълнител длъжникът, включително ипотекарният, не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете/. Перемпцията не го изключва. Обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да зачете перемпцията /Решение № 37/24.02.2021г. по гр.д. № 1747/2020г. ВКС, IV-то ГО/. Следователно в настоящия казус изтеклият двугодишен погасителен срок по чл. 488 ал. 1 т. 8 ГПК в хода на изпълнителното производство по изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В. и настъпването на перемпцията, нямат отношение към въпроса за изтичането на срока за погасителната давност, предмет на исковата претенция на ищеца по настоящото дело./Решение № 93 от 17.05.2021г. на ВКС по гр. д. № 2766/2020г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Геника Михайлова/.

В Решение № 257/30.04.2020г. по гр.д. № 694/2019г. на ВКС, III-то отд. се приема, че "... последиците при перемпция по чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК са *от процесуален характер* – изпълнителният лист не губи характера си на изпълнително основание, а материалното право на взыскателя продължава да съществува. Съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва във всички случаи от момента на предприемане на действия за принудително изпълнение и то независимо от по-нататъшната съдба на тези действия. Перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия /резултатни или безрезултатни/, с които е прекъсната давността за изпълняемото право. Този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок. Обезсилването на изпълнителните действие има значение за процеса на принудително изпълнение, но няма ефект върху материалните права на страните. Погасителната давност е институт на материалното право".

В решение № 37/24.02.2021г. по гр.д. № 1747/2020г. на ВКС, IV-то ГО се приема, че "Перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение, но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете, а перемпцията не го изключва – обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. "

Правилното решение по настоящото дело изисква да се избегне недопустимото смесване на два различни правни института- на перемпцията и на погасителната давност, като се държи сметка че перемпцията е без правно значение за давността. /Решение № 34/24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV гр.о. на ГК/ Тя е имала значение при действието на ППВС № 3/18.11.1980г., тъй като до обявяването му за изгубило сила, новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и съдът и всички правни субекти са били задължени да се съобразяват с него. В настоящия случай прекратеното изп. дело № 735/2016г. по описа на ЧСИ Б. В., е било образувано по молба на взыскателя от 08.09.2016г., към който момент ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС вече се е прилагало, като *перемпцията е настъпила по време на действието на цитираното ТР*. Ето защо въззивният съд намира, че за изхода по настоящото дело, въпроса за това има ли обратно действие ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, за което е образувано и тълк.д. № 3/2020г. по описа на ВКС, Гражданска и Търговска колегия/по което все още няма произнасяне на съда/, е без правно значение. Поради това и същият няма да бъде разискван от въззивния състав на съда в мотивите към настоящия съдебен акт.

Когато взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство за събиране на паричното вземане по изп. дело № 735/2016г. по описа на ЧСИ Б. В. е прекратено по право на осн. чл. 433 ал. 1 т. 8 ГПК, то новата погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие по прекратеното дело. „Валидно изпълнително действие“ в смисъла, разяснен с т.10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. ОСГТК на ВКС, означава действие за принудително събиране на паричното притезание, предприето от съдебния изпълнител по редовна молба за изпълнение. Редовна е молбата за изпълнение, в която взыскателят е посочил изпълнителен способ за осребряване на имуществото на длъжника (чл. 426 ал. 2 ГПК), включително когато първоначалната ѝ нередовност е била поправена в срок, както и молбата при възлагане по чл. 18 ЗЧСИ. Действието за принудително изпълнение, предприето въз основа на редовната молба, е валидно в смисъла на тълкувателния акт и прекъсва погасителната давност за паричното притезание, съгласно чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Основанието по чл. 116, б. „в“ ЗЗД не изисква изпълнителните действия да са част от изпълнителен способ, приключил с осребряване на имуществото на длъжника преди настъпилата перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нито

трети лица да са придобили права поради запори и възбрани, наложени преди перемпцията. Аргументът произтича пряко от чл. 116, б. „в“ ЗЗД, но и логически. Добавянето на допълнителни условия към това основание за прекъсване на погасителната давност, които не произтичат от фактическия състав на разпоредбата, неоправдано ограничава приложното ѝ поле, а е тълкуване *contra legem*. Действително, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, а основанието за прекратяване на изпълнителното дело по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК е настъпило по силата на закона, съдебният изпълнител служебно вдига наложените запори и възбрани, а всички други предприети изпълнителни действия за принудително събиране на паричното притежание се обезсилват по право, с изключение на тези по приключените изпълнителни способности, от които трети лица са придобили права (напр. купувачите от публичната продажба) и на редовността на плащанията, извършени от трети задължени лица. В този случай погасителната давност ще се счита за прекъсната с последното валидно извършено изпълнително действие по смисъла на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, без значение дали същото е извършено преди настъпването или след настъпването на перемпцията. / Решение № 3 от 04.02.2022г. на ВКС по гр.д. № 1722/2021г. на IV г.о. на ГК/.

Служебното задължение на съдебния изпълнител и обезсилването на предприятиите изпълнителни действия, като законни последици на перемпцията, не се съотнасят към основанието по чл. 116, б. „в“ ЗЗД. Фактическият му състав е осъществен. Настоящият състав споделя приетото с решение № 37/24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/2020 г. на ВКС, IV-то ГО. Перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи юридически факти могат да имат значение както за перемпцията, така и за давността.

Съставът на ОС Благоевград разглеждащ настоящото дело намира, че в настоящия казус валидно изпълнително действие, извършено въз основа на редовна молба на вискателя от 08.09.2016г., с която са посочени конкретни изпълнителни способности и на ЧСИ са възложени правомощията по чл. 18 ЗЧСИ, е разпореждането на ЧСИ Б. В. от същата дата, с което е образувано изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В.. Предприето е изпълнително действие от страна на съдебния изпълнител, по смисъла на чл. 116 б. „в“ от ЗЗД, което е прекъснало давността, започнала да тече със стабилизирането на Заповедта за изпълнение по чл. 410 от ГПК, поради неподаване на възражение по чл. 414 от ГПК от длъжника Б. Г. Ш.. Искането на вискателят за прилагането на определен изпълнителен способ/каквото по своята същност е и възлагането по чл. 18 ЗЧСИ/, въз основа на редовна молба по чл. 426 от ГПК, прекъсва давността, а самото извършване на действието от съдебния изпълнител/постановлението за образуването на изп. дело/ ще прекъсне давността, но с ефекта на поискването му, освен ако осъществяването е забавено по причина за която вискателя отговаря./Решение № 34/24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV гр.о. на ГК/ В настоящия случай следва да се счита, че прекъсването на давността е извършено с молбата за образуване на изп. дело от 08.09.2016г., още повече че разпореждането на ЧСИ за

образуването на делото е от същата дата.

Установява се от материалите по изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В., приети като писмени доказателства по настоящото дело, че след образуването на изпълнителното дело на 08.09.2016г., съдебният изпълнител е извършил проучване на имущественото положение на длъжника, изпратил е покана за доброволно изпълнение до Б. Г. Ш., все подготвителни действия на съдебния изпълнител, които съгласно т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, не са годни нито да прекъснат срока на давността, нито имат отношение към въпроса за настъпване на перемпцията по чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК.

Несъмнено налагането на запор върху част от трудовото възнаграждение на длъжника по правилата на чл. 446 от ГПК на 28.09.2016г. и изпращането на запорното съобщение до работодателя- „А...” Е., получено от него на 04.10.2016г., сочат на същинско изпълнително действие годно да прекъсне теченето на срока на погасителната давност. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, тъй като съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона, давността се прекъсва с предприемането на всяко изпълнително действие за принудително изпълнение. Запорът се счита за наложен от момента на съобщаването му на третото лице, но погасителната давност се прекъсва от датата на налагането на запора, поради което в настоящия случай следва да се приеме, че давността е прекъсната с налагането на запора върху част от трудовото възнаграждение на длъжника на 28.09.2016г., тъй като тогава е извършено същинското изпълнително действие от ЧСИ Б. В..

Когато вискателят не е поискал извършването на определени изпълнителни действия в продължение на две години и през този период не е съдействал на съдебния изпълнител за тяхното извършване, при делегирани правомощия по чл. 18 от ЗЧСИ, то изпълнителното производство е прекратено по право на осн. чл. 433 ал.1 т. 8 от ГПК, като за ЧСИ остава задължението да прогласи прекратяването му. Въззивният състав на съда намира, че в този случай поради непредприемане на никакви действия от страна на вискателя по изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В., същото е прекратено по право и поради перемпция, като ЧСИ Б. В. само е прогласил настъпването на перемпцията с Постановлението за прекратяване на изпълнителното дело от 05.04.2021г. Поради изложените вече по- горе правни съображения, настъпването на перемпцията е без правно значение за погасяването на изпълнителното основание по давност. Същото е настъпило при действието на ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС и поради това, перемпцията не води до прекъсване на давността по смисъла на чл. 116 б. „в“ от ЗЗД, за да започне да тече срока на нова погасителна давност.

С писмена молба от вискателят „Ф...” Е., депозирана на 28.04.2021г., по вече прекратеното изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В., вискателят е поискал да му бъде върнат оригинала на изпълнителен лист от 18.11.2015г., издаден по ч.гр.д. № 1779/2015г. по описа на РС Благоевград и същият му е бил предаден от ЧСИ Б. В..

С молба по чл. 426 от ГПК с вх. № 9589/23.06.2021г., депозирана от кредитора „Ф...” Е. до

ЧСИ Б. В., въз основа на представен оригинал на изпълнителен лист от 18.11.2015г., издаден по ч.гр.д. № 1779/2015г. по описа на РС Благоевград, поискано е да бъде образувано ново изпълнително дело срещу длъжника Б. Г. Ш., ЕГН *****, за сумите посочени в него, като е поискано от ЧСИ да извърши справки за имущественото положение на длъжника, като с молбата за образуване на изпълнително дело са посочени конкретни изпълнителни способи- налагане на запори върху банкови сметки, МПС и вземания на длъжника, както и върху трудовото му възнаграждение, както и налагане на възбрана върху недвижими имоти, стига да бъдат открити такива собственост на Б. Г. Ш.. С молбата са възложени на ЧСИ Б. В. и правомощията по чл. 18 от ЗЧСИ.

С разпореждане от същата дата- 23.06.2021г., ЧСИ Б. В. е постановил образуването на изп. дело № 686/2021г. по неговия опис и е наредил- да се изготви постановление за разноските, да се извършат поисканите справки за имущественото положение на длъжника, както и да се извършат поисканите от вискателя изпълнителни способи- запори и възбрани.

Изложени са вече правни съображения по настоящото дело, че перемпцията е без правно значение за давността по чл. 116 б. "в" от ЗЗД. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител *не може да откаже да изпълни искания нов способ*- той дължи подчинение на представения и намиращ се у кредитора изпълнителен лист. Единствената последица от настъпилата перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново- отделно изпълнително дело, тъй като старото е вече прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността- независимо от това дали съдебният изпълнител е образувал или не ново изпълнително дело/последното може да е основание само за негова дисциплинарна отговорност/, но във всички случаи ЧСИ е длъжен да приложи искания изпълнителен способ.

В настоящия случай съдебният изпълнител е уважил молбата за образуване на ново изпълнително дело, след като вече е бил прекратил предишното производство по изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В., тъй като е счел че следва да приложи поискания от вискателя изпълнителен способ с молбата от 23.06.2021г. С последващите си действия по новообразуваното изпълнително дело/от 05.10.2021г.; от 12.10.2021г.; от 14.10.2021г. и 15.10.2021г./, съдебният изпълнител е наложил запори върху трудовото възнаграждение, вземанията и банковите сметки на длъжника Б. Г. Ш.. Налагането на заповест или възбрана в изпълнителното производство, съгласно т. 1 от ТР № 2/2013г. на ВКС ОСГТК, съставлява насочване на изпълнителни действия върху отделен имуществен обект на длъжника, като същото съставлява валидно изпълнително действие прекъсващо давността, по смисъла на т. 10 от ТР № 2/26.06.2015г., постановено по тълк. дело № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, тъй като с него започва осъществяването на принудата в изпълнителния процес- длъжникът започва да търпи ограничение в правната си сфера- неговите актове на разпореждане със заповестното имущество, стават непотивопоставими на първоначалния и на присъединените вискатели по делото./ Решение № 34/24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г. на IV гр.о. на ГК/

Въз основа на събраните по делото доказателства, въззивният състав на съда намира, че с

молбата на вискателят „Ф...” Е. за образуване на ново изп.дело под № 868/2021г. по описа на ЧСИ В., депозирана на 23.06.2021г., е бил прекъснат срока на погасителната давност, като е започнал да тече нов пет годишен срок съгласно чл. 110 от ЗЗД. След като е направено искане за нов изпълнителен способ, съдебният изпълнител не може да откаже да образува ново изпълнително дело въз основа на представения пред него в оригинал изпълнителен лист, като новото искане на вискателят прекъсва давността независимо от това дали ЧСИ ще образува или ще откаже да образува нова изпълнително дело.

В настоящия случай ЧСИ Б. В. едновременно с разпореждането за образуване на изп.дело под № 868/2021г. по неговия опис от същата дата/23.06.2021г./, е постановил да се изготви постановление за разноските, което да се съобщи на вискателят, който дължи авансовото им внасяне по новообразуваното изпълнително дело. Не се установи отказ за съдействие от страна на вискателя, като са изпълнени всички указания на съдебния изпълнител, поради което не се установи забавяне на действията на ЧСИ Б. В., поради причини за които вискателят отговаря. Определените такси във връзка с изпълнителното производство са били внесени от вискателя веднага след като са били определени и са му били съобщени. Ето защо въззивният съд напълно споделя изводите на първоинстанционния съд, че давността се прекъсва с подаването на молбата за образуване на изпълнително дело от 23.06.2021г., тъй като давността не се прекъсва веднъж с искането на страната и още веднъж с предприемането на същинското действие от страна на съдебния изпълнител. Прекъсването в този случай е едно- с предприемането на действието от ЧСИ Б. В., но същото следва да се счита за настъпило с обратна сила, ако давността е изтекла след искането за неговото извършване, тъй като не се доказва по настоящото дело от страна на вискателят, след дадени от ЧСИ задължителни указания, да не е оказано необходимото съдействие за движението на изпълнителното производство и така да е осуетено прилагането на поискания с молбата изпълнителен способ./ Решение № 37 от 24.02.2021г. на ВКС по гр.д. № 1747/2020г.. IV г.о. на ГК/

Въззивният състав на ОС Благоевград след собствен самостоятелен анализ на събраните писмени доказателства, намира че въпроса дали подаването на молбата по чл. 426 от ГПК от 23.06.2021г. за образуване на ново изпълнително дело от вискателя „Ф...” Е., прекъсва давността за погасяване на вземането, *не е от съществено значение за решението по настоящото дело*. Това е така поради това, че въззивният съд намира, че последното предходно същинско изпълнително действие което е прекъснало давността, извършено по вече прекратеното изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В., *не е налагането на заповед* върху трудовото възнаграждение на длъжника при работодателя му „А...” Е.. Видно е от завереното копие на изпълнителното дело, че с писмо с изх. № 420/04.10.2016г. от Управителят на „А...” Е. до ЧСИ Б. В., е съобщено на съдебния изпълнител че на осн. чл. 508 ал.1 и ал. 2 от ГПК, е прието заповедното съобщение за наложения заповед върху трудовото възнаграждение на Б. Г. Ш., като работодателят е уверил съдебния изпълнител че пристъпва към удържки от трудовото възнаграждение по реда на чл. 446 от ГПК. На лист 62 от изп. дело № 753/2016г. по описа на ЧСИ Б. В. е представено преводно нареждане от 25.11.2016г.

от сметката на „А...” Е., по сметката на ЧСИ Б. В., като по банков път е преведана сумата от 62.64лв., която съставлява заплащане на част от трудовото възнаграждение на длъжника Б. Г. Ш. по изпълнителното дело, определена по реда на чл. 446 от ГПК. Съгласно дадените задължителни указания с т. 10 от ТР № 3 2/2013г. от 26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС, давността се прекаса съгласно чл. 116 б. „в“ от ЗЗД с предприемането на което и да изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, като в примерното изброяване като същинско действие прекъсващо давността, в цитираното ТР е посочено и постъпването на парични суми по сметката на ЧСИ при плащания от трети задължени лица/какъвто е и работодателят превеждащ по сметката на съдебния изпълнител част от трудовото възнаграждение на длъжника въз основа на наложен заповор/. В този смисъл въззивният състав на ОС Благоевград намира, че последното същинско изпълнително действие, извършено от ЧСИ Б. В. по прекратеното изп. дело № 753/2016г. по неговия опис, е превеждането на сумата 62.64лв. от сметката на работодателя на длъжника „А...” Е., по сметката на ЧСИ Б. В., извършено с преводно нареждане от 25.11.2016г., а не налагането на заповора върху трудовото възнаграждение на длъжника от 28.09.2016г., както се поддържа с въззивната жалба по делото.

Поради изложеното въззивният съд приема, че наложените заповори от ЧСИ Б. В. по по новообразуваното изпълнително дело/от 05.10.2021г.; от 12.10.2021г.; от 14.10.2021г. и 15.10.2021г./, върху трудовото възнаграждение, вземанията и банковите сметки на длъжника Б. Г. Ш., *също са прекъснали давността за погасяване на вземането на взискателя „Ф...” Е. от длъжника Б. Г. Ш., въз основа на изпълнителен лист от 18.11.2015г., издаден по ч.гр.д. № 1779/2015г. по описа на РС Благоевград*, тъй като пет годишния давностен срок е следвало да изтече на 25.11.2021г. и към този момент все още не е бил изтекъл. Безспорно е с оглед на установената съдебна практика и приетото с т. 10 от ТР № 3 2/2013г. от 26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС, че налагането на заповори или възбрана от съдебния изпълнител, върху имущество на длъжника, съставлява същинско изпълнително действие, годно да прекъсне давността, тъй като съгласно т. 1 от ТР № 3 2/2013г. от 26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС, по своята същност е насочване на изпълнението върху отделен имуществен обект на длъжника и от този момент той започва да търпи неблагоприятните последици от принудителното изпълнение срещу него.

При изложените съображения, предявеният иск по чл. 439 ал.1 от ГПК е неоснователен, а въззивната жалба, срещу решението на първоинстанционния съд, с което иска е бил отхвърлен- следва да бъде оставена без уважение, макар и по съображения различни от доводите изложени в нея.

Доколкото правните изводи на въззивната инстанция съвпадат с тези на първоинстанционния съд, на осн. чл. 271 ал. 1 от ГПК, обжалваното решение на РС Благоевград е правилно и обосновано от събраните доказателства и в съответствие с установената задължителна съдебна практика, като същото следва да бъде изцяло потвърдено от въззивния съд.

С оглед на изхода от делото пред първата съдебна инстанция и пред настоящата въззивна

съдебна инстанция, следва да бъде осъден въззивника- Б. Г. Ш., да заплати на въззиваемото дружество- „Ф...” Е., сумата 100лв.- за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 151/05.04.2022г., постановено по гр.д. № 2824/2021г. по описа на РС Благоевград, като **ПРАВИЛНО И ОБОСНОВАНО**.

ОСЪЖДА Б. Г. Ш., ЕГН *****, на адрес гр. Б., ул. „Д.“, № *, вх. *, ап. *, да заплати на „Ф...” Е., ЕИК *, със седалище и адрес на управление гр. С., ул. „Х. И.“, № *, представлявано от Л. К. Д., сумата 100лв.- за юрисконсултско възнаграждение, за разносните пред настоящата съдебна инстанция.

Решението на съда не подлежи на обжалване, по аргумент на чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____